

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Революционният потенциал

4

Дискуссионна трибуна: къде и как анархистите търсят революционния потенциал?

Гърция: масирани удари срещу съпротивата

4

Един народ под икономическа, политическа и медийна обсада.

Тероризъм пог полицейски чадър

6

Нова светлина върху ролята на германските тайни служби в дейността на терористите.

Съвременните социални класи

8

Дискуссионна трибуна: как са се променили класите и как трябва да мислим за тях?

Еволюция или революция?

8

Една погвеждаща дилема, с която враговете и на двете прогължават да ни баламосват.

ТЕМА НА БРОЯ

Панарабеската революционност

СБОГУВАНЕ С ДИКТАТУРАТА ИЛИ САМО С ДИКТАТОРА?

НА СТРАНИЦА 6

ПРИЗИВ КЪМ РАБОТНИЦИТЕ В БДЖ

Железничари!

Знаете, че заради условията на Световната банка българското правителство, в съговор с бизнес-групировките у нас, се гласи да изхвърли мнозина от вас на улицата. Има данни, че и вашите профсъюзни водачи предпочитат „споразумение“, което със сигурност няма да е във ваш интерес – вместо за 5700 души, ще кандисат да съкратят примерно 5200, и не до 2014 г., ами до 2016 г., да речем. Изнася ли ви? Не по врат, по шия. Накрая съкратените ще се окажат 9000 до 2013 г.

Вие сами си знаете колко струват директорите на холдинга БДЖ, що са стока са шефовете на НКЖИ, надали се учудвате и че синдикалните ви „лидери“ често ви погвеждат, меко казано.

Държавата била лош стопанин, казват. Абсолютно вярно е. Чиновникът, който не отговаря с джоба и главата си, не е добър организатор. Но нима е по-добър частният собственик? Та той се интересува само от печалбата! Държавата е готова да ви похарчи и прогаде, а частният бизнес – да ви смъкне кожата.

Всеки един от вас е специалист в своята работа, знае как да я върши. Знае каква помощ му е необходима от другите колеги по бранш.

Знае какво трябва да се направи, така че хората и клиентите да са доволни от вас. Кажете, вашите назначени началници – те с какво участват в цялото това дело? Повече ли ви улесняват да върви работата, или точно обратното? Запитайте се: не ви ли се полага ВИЕ да бъдете стопани на железницата? Организираните в независими сдружения по отделна линия, гара, депо, по конкретни дейности и отговорности, **вие можете да управлявате целия отрасъл пряко**, без да ви ограбват и използват. Но пък ще бъдете от полза за цялото стопанство и за всички работещи хора в страната.

Докато сега сте просто пешки, разигравани от гържавни, фирмени и профсъюзни бюрократи в една чисто тяхна си игра – надпревара за мекото на баницата.

Но ако подобна идея ви се струва **все още** прекалено фантастична – поне докарайте стачката против съкращенията докрай, безкомпромисно, не отстъпвайте. **Нито един съкратен**, освен ако не е от безделниците – вие знаете кои са точно те.

И помнете, че се борите не само за себе си. Борите се за всички нас, срещу изедниците с пари и власт. •

"Свободна мисъл"

ЧИФТЕ ПИЩОВИ

Свобода или сигурност

Властта пусна нов сборник с антинародни умотворения

В края на февруари Народното събрание без нито един глас против прие *нещо*, озаглавено „Стратегия за национална сигурност“. Умотворението с обем малко над 37 стандартни страници е започнато още през септември 2009 от специална „междуведомствена експертна група“ (надали работила на обществени начала), в която влизат вътрешният министър Цветанов и бившият секретар на премиера Румен Миланов (сега шеф на недоразумението БОРКОР).

След 18 месеца епохален труд резултатът е някаква тотална каша, в която плуват както *„утвърждаване и засилване ролята на НАТО“*, така и *„интензивни и перспективни“* отношения с Русия, наред със *„стабилност на демократичните институции, функционираща пазарна икономика“*, та до *„негативни вътрешни фактори“* като *„злоупотреби с публични финанси“*, *„недостатъци в администрирането на централно, териториално и местно рав-*

нище, проблеми в управлението на държавната и общинската собственост, криминалната обстановка, ръст на пътнотранспортните произшествия, тенденция за обезлюдяване на отделни региони, влошаване на здравния статус на населението, влошаващи се показатели за състоянието на образователното и квалификационното равнище на значителни групи от българското общество и недостатъчна интегрираност на

» » продължава на страница 3

133 ГОДИНИ ОТ КРАЯ НА РУСКО-ТУРСКАТА ВОЙНА

Какъв 3 март?

Историята на България след Освобождението е истинска гавра с това, за което са се борили Левски, Каравелов, Ботев и мнозина други революционери. „Чистата и свята република“, както и идеите за народна федерация, всички тези *блянове за справедливост и достоен живот за всеки* са погребани за дълго – чак до наши дни, когато властниците продължават да ги държат заровени. Героите са превърнати в безопасни за новата деспотия икони – легендарните юнаци не могат да слезат от портретите си, за да хванат за гушата новите изедници на българския народ.

Отново вилнеят башибозуци – сегашните мутри, отново криво съдят продажни каси – „независимите съдии“, пак богатеят от потта на труженици чорбаджии и беюве – депутати, чиновници, политици, правителство, президент и друга сган.

Можем да си върнем гордостта и повода за радост, само ако напълним не кръчмите, не околностите на паметници и дядови светини, а излезем на площадите, за да се провикнем, както предците ни едно време: *„Братя и сестри, на оръжие срещу новите душмани!“* •

Васил Арапов

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД ФРЕНСКИТЕ ПОЖАРИ

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » продължава от миналия брой

Благоприличието задължава урбанистите да не говорят повече за „града“, който разрушиха, а за „градски площи“. Затова не трябва да говорят повече и за „селото“, което вече не съществува. На тяхно място има един пейзаж, който се излага пред стресираният и изкоренен тълпи, едно минало, което може да бъде поставено на сцената сега, когато селяните са редуцирани до няколко процента. Това е един маркетинг, който са разположили върху една „територия“, където всичко трябва да бъде устойчиво или превърнато в наследство. Това е същата вледеняваща празнота, разпростряна чак до най-отдалечените кътчета.

Мегаполисът е едновременно смърт на града и на селото – той е кръстопътят, където се съсредоточават всички средни класи, в тази среда на средната класа, която се изтегля безкрайно след масовото напускане на селяните, следващи свръхурбанизацията. Световното „остъкляване“ на територията ни изумява с цинизма на съвременната архитектура. Едно училище, една болница или „медиатека“ са толкова варианти на една и съща тема: прозорчост, неутралност, униформеност. Масивни и флуидни сгради се издигат, без да има нужда да се знае какво и кого ще подслонят и кои биха могли да „работят“ в тях или където и да е другаде. На въпроса: какво да се прави с кулите с бюра, „израсли“ в Дефанс край Париж, с Търговския център Part Dieu в Лион или с третия по големина бизнес район на Франция Euraille в Лил? – е трудно да се отговори. Може би изразът „пламтящо нов“ концентрира в себе си цялата им утрешна съдба. Или отговорът се съдържа във впечатленията, които ни е оставил един шотландски турист, свидетел на събитията през кървавата майска седмица на 1871 г., когато загиращите комунари изгарят заетия от тях дом на властта над Париж (Hotel de Ville), който преди това са превърнали в седалище на избрания от парижани съвет на Комуната. Ето какво е записал шотландецът за изключителната и величествена гледка на обхванатата от пламъците власт: „никога не бях си представял нещо по-красиво и величествено; това е великолепно. Хората на Комуната са страшни негодяи и аз не съм съгласен с тях; но какви артисти само! И те нямаха съзнание за красотата на своята работа! Аз съм виждал развалините на Амафи (едно от най-красивите курорти в италианската „Ривьера“ на 35 километра югоизточно от Неапол), видях ги окъпани от лазурните вълни на Средиземно море; видях руините на кулите Тунг-хур в Пенджаб; Рим и още толкова други красоти:

но нищо не може да бъде сравнено с това, което се разкри пред очите ми тази вечер“.

Разбира се, в мрежата на мегаполиса са останали някои фрагменти от града и няколко остатъка от селото. Но жизнеността се е настанила в неговите квартали, в местата за заточение (предградията или на френски „банлио“, където властта е изпращала осъдените „баняри“ да изтърпят наказанието си). Парадоксът е в това, че очевидно най-необитаемите места си остават единствените, където все още, с всички уговорки, може да се живее нормално. Една стара изоставена барака винаги ще прилича на по-населена с живи същества, отколкото всички тези скъпи апартаменти, където можеш само да си поставиш мебелите и погориш украсата в очакване на следващата смяна на жилището. Бидонвилите в много мегаполиси са последните оживени и годни за живот места и няма нищо чудно в това, че са и местата с най-голяма смъртност. Те са опаката страна на електронния декор на световния метрополис. Градовете – общи спални в северното „банлио“ на Париж, изоставени от една дребна буржоазия, тръгнала на лов за „павилиони“ (индивидуални къщи с градинки), – са съживени от масовата безработица. Те излъчват по-интензивен живот и духовност, отколкото Латинския квартал. Както чрез словото, така и с... огъня.

Пожарите от ноември 2005 г. не са родени от това, че експроприаторите са отнели всичко на подпалвачите, както ни обясняват и критикуват, а напротив – от пълното владение на една територия. Тук могат да се изгарият кола, защото досадата е станала убийствена, но за да се разпространява бунтът повече от месец и да се поддържат трайно неуспехите на полицията, трябва да знаеш да се организираш, да разчиташ на съучастие на „банярите“, да познаваш отлично терена, да споделяш общия език и да имаш общ враг. Слуховете не могат да се подслушват.

Мегаполисът е терен на един непрекъснат конфликт с ниска интензивност, в който завземането на Басора, на Мозадишо или на Напуза само отбелязват кулминационните му точки. За военните градът дълго е бил място, което е трябвало да се избягва или обсажда; мегаполисът е напълно сравним с войната. Въоръженият конфликт е само момент от постоянната смяна на нейните форми. Битките, водени от великите сили, приличат на полицейска операция, която жандармите трябва да започват всеки път отново в „черните дупки“ на мегаполисите: „било в Буркина Фасо, в Южен Бронкс, в Камазаки, в Чапас или в Курньов“. Тяжната „намеса“ не цели толкова победата или възстановяването

на „рега и мира“, колкото „сигурността“, която винаги се оказва застрашена. Войната вече не може да се изолира във времето, а се фрагментира на поредица от военни и полицейски микрооперации за осигуряване на „сигурността“.

Полицията и армията се приспособяват едновременно, стъпка по стъпка. Един криминалист иска жандармерията да се организира в малки подвижни единици от професионалисти. Военната институция, лолка на дисциплинарните методи, **поставя под въпрос и на преразглеждане своята йерархическа организация.** Един офицер от НАТО прилага в своя батальон от гренадири „един метод на всеобщо участие, който включва всеки в анализа, подготовката, изпълнението и оценката на всяка акция. Плановите се разискват и обсъждат повторно в течение на дни и по време на маневрите, съобразно последните получени разузнавателни данни... Нищо не може да увеличи повече съгласуването и мотивацията на бойците, отколкото един съвместно изработен план.“

Въоръжените сили не само се адаптират към мегаполиса, те го и фасонират. Така израелските войници по време на битката за Напуза се превърнаха в архитекти и инженери. Принудени от палестинската „интифада“ да изоставят твърде опасните улици, те се научиха да напредват вертикално и хоризонтално вътре в сградите, пробивайки стените и таваните, за да се придвижват в тях. Един израелски офицер, дипломиран философ, обяснява: *„Врагът интерпретира пространството класически, традиционно, но аз се отказвам да следвам неговата интерпретация и да полагам в капаните му... Аз искам да го изненадам! Ето основата на войната. Аз трябва да я спечеля... Затова аз избрах методологията на преминаване през стените... Като червей, който напредва, изяждайки това, което намира по пътя си.“* Градският терен е нещо повече от военен театър, той е и средство. Това напомня писаното от Огюст Бланки за въстанието. Той препоръчвал на бъдещите парижки въстаници да завземат къщите по протежение на барикадираните улици, за да укрепват позициите си, да пробиват стените, за да се свързват помежду си, да събарят стълбите на първия етаж и да пробиват таваните, за да се защитят от евентуални атаки, да изкъртват вратите, за да барикадират с тях прозорците и от всеки етаж да правят гнездо за обстрел.

Мегаполисът не е само една урбанизирана грамада – един окончателен сблъсък с града и селото. Той е също толкова прилив от същества и неща. Поток, който протича през цяла мрежа от оптични влакна, линии на свръхбързи влако-

ве, сателити, видеокamери за следене, за да не спрат да тичат обитателите му към... собствената си гибел. Поток, който желае да увлече всичко в своята безнадеждна подвижност, която мобилизира всеки. Поток, в който ни връхлитат ежеминутно противоречива информация и множество враждебни сили. Където не ни остава друго, освен да тичаме. Където става трудно да дочакаме дори следващото метро.

Умножаването на средствата за комуникация и транспорт ни изтързва непрекъснато от *„тук и сега!“* чрез изкушението да бъдем винаги другаде. Да вземем влака със скорост над 300 км/ч или регионалното метро в Парижката област с неговите безшумни 120 км/ч, за да бъдем **вече там.** Тази мобилност ускорява нашето изкореняване, изолация и изселване. Тя би била непоносима за някои, ако не беше мобилността на интериора, **на нашето портативно частно пространство.** Частният мехур не се спуква, той започва да плава. Това не е краят на фазата на какавидата, а просто стадият на движение се какавиди. Градските центрове ни се предлагат не като идентични места, а като оригинални предложения на различни среди, в които еволюираме, избирайки едни и изоставяйки други, на някакво произволно екзистенциално пазаруване между барове в различен стил, хора, дизайни или плейлисти един iPod 5-то поколение, който не е вече MP3 плейър, а „портативен медиен център“. „С моя MP3 плейър, аз съм господар в моя свят“. За да се оцелее в тази еднообразна среда, единственият изход е едно непрекъснато преустройство на вътрешния ни свят, както едно дете реконструира навсякъде една и съща колибка. Както Робинзон възпроизвежда своя бакалски свят върху пустия остров, с тази разлика, че нашият обезлюден остров е самата цивилизация и че ние сме милиарди, които непрекъснато корабокрушат в нея.

Точно затова мегаполисът със своята луксозна архитектура е една от най-уязвимите човешки формации, съществували някога. Гъвкав, фин, но уязвим. Едно брутално затваряне на границите заради някаква нестихваща епидемия, някакъв недостиг при снабдяването с храни, едно организирано блокиране на комуникационните трасета и цялостен декор ще се сгромоляса. Той дори не ще успее да маскира кървавите сцени, които се разиграват ежечасно. Този свят се развива толкова бързо, защото сякаш иска да избяга от все повече приближаващия крах.

Неговата мрежеста структура, цялата му технологична инфраструктура от възли и връзки, неговата децентрализирана архитектура искат да защитят мегаполиса от неиз-

бежните аварии и нарушения на функционирането. Интернет трябва да се съпротивлява срещу ядрена атака. Постояният контрол над информационните потоци, над хората и стоките трябва да осигури подвижността в мегаполиса, да гарантира, че никога няма да липсва и едно пале в склада за стоки, че винаги откраднатата в търговията банкнота ще бъде намерена, както и терористът в самолета, с един чип за радиочестотна идентификация, един биометричен паспорт или ДНК-файл.

Въпреки всичко **мегаполисът произвежда и средствата за собственото си разрушение.** Един американски експерт по сигурността обяснява неуспеха в Ирак чрез капцитетата на въстаниците да се възползват от новите средства за комуникация. Със своята инвазия САЩ внесоха не само демокрацията, но и кибернетичните мрежи. Те донесоха със себе си едно от оръжията за собственото си поражение. Увеличеният брой на мобилните телефони и точките на достъп до интернет предоставиха неочаквани средства за организирането на въстаниците и затрудниха атаките срещу тях.

Всяка мрежа има слаби точки и възли, чието увреждане води до спиране на циркулацията и имплозия на цялата картина. Последната голяма авария на електроснабдяването в Европа го показва: една-единствена злополука по една от линиите за високо напрежение се оказа достатъчна, за да потъне в мрак половината континент. Първият жест, за да изригне нещо в мегаполиса и да отвори други възможности, които да спрат неговото перпетуум мобиле. Това разбраха тайландските бунтовници, които вдигнаха във въздуха електрическите релета. Това разбраха и от движение против закона за „първо назначаване“ (CPE) през 2006 във Франция, които блокираха университетите, за да се опитат в последствие да блокират и икономиката. Това разбраха и стачкуващите американски докери през октомври 2002 г. за запазване на третиата работни места за колегите си, застрашени от уволнение. Тогава те блокираха в продължение на десет дни главните пристанища на Западното крайбрежие. Американската икономика е толкова зависима от идващите от Азия потоци от стоки, че цената на блокадата надхвърли един милиард евро на ден. Десет хиляди стачкуващи могат да разклатят най-голямата икономическа сила на света. Според някои експерти, ако стачното движение беше продължило още месец, щяхме да станем свидетели на нова рецесия в САЩ и на един от най-големите икономически кошмари за Югоизточна Азия. •

НЕВИДИМИЯТ КОМИТЕТ
(Следва)

ЧИФТЕ ПИЩОВИ

Свобода или сигурност

» » продължава от страница 1

някои етносоциални групи в него", после с брабурен тон: „гарантиране на общочовешките ценности: свобода, мир, хуманизъм, равенство, справедливост и толерантност... благоденствието и просперитетата на нацията“ и коронните лъжи, които са повтаряни толкова много, че вече не правят впечатление: „Българското общество се развива на основата на принципа на солидарността, прилаган стриктно в социално защитни системи. Държавата гарантира минимален доход и жизнено равнище на най-уязвимите групи. Държавата осъществява постоянен и системен контрол с цел защита на интересите на гражданите и недопускане на значими финансови измами“.

„Стратегията“ се пука по шевове от противоречиви празни приказки, от пожелания без ангажимент за изпълнението им, далечни от истинските социални проблеми на страната.

За какво **равенство** говори „Стратегията“ в условия на нарастващо социално разслояване? За каква солидарност и защита фантазира, щом прокуратурата официално отказва да преследва неплащането на заплатата от работодателя? Да, въпросът е сложен.

Случва се работодателят да не може да плати веднага. Алтернативата е фалит и трайна загуба на работни места. Същата прокуратура обаче няма и капка съмнение, че неплащането на данъци е престъпление, **при все че данъците, според либералната идеология, представляват заплатата на държавата, давана ѝ от народа.**

А как да тълкуваме фазата „недопускане на значими измами“? Комай че държавата възнамерява да брани само „финансово значимите“ си граждани и организации. Къде е границата между значимо и незначимо? Загизнати 1000 лева от банкомат сигурно са по-значими от вдигане на лхвата по вече изплащан заем.

Гаранциите за доход и жизнено равнище – виждат се на примера как срещу пари от Световната банка се ликвидират работни места.

Декларираното желание да се защитава интересите на нацията и държавата пък предполага, че благополучието на всеки един обикновен гражданин може да бъде жертвано в името на „национални интереси“, които, забележете, **не се формулират от народа, а се съчиняват в офиси и кабинети.**

Функциониращата пазарна икономика? Да, има я. Съвсем пазарно прекупвачите из-

насят качествено зърно, след което се налага закупуването му от чужбина. Резултатът е, че хем имаме добра реколта от миналата година, хем **зърнена криза**, ръст на цените на хляба и олиото. Всеки ден зеленчуковете борси изхвърлят по **200 тона** залежала скъпа стока, като за компенсация на загубите си търговците качват отново цените, а значи ще им остава още повече за изхвърляне. Но... това е пазарът. Да ни е сладко.

Имало проблеми в образованието? Ами нищо чудно – **закриха се десетки училища**, науката е тормозена от чиновници, вместо да я оставят да се отърве от собствената си вътрешна бюрокрация.

Влошено здраве? Ами, закономерно е, след като **превърнаха клиниките в търговски гужества**. Миналия месец министърът и директорът на НЗОК огласиха нова „методика за прогнозиране на делегираните бюджети на болниците“. Приумицата им предизвика протести на лекарите против тези „правила“ с мотива, че на практика **правила няма**. Няма и да има. Когато един модел е порочен в основата си, никакъв ремонт не може да го спаси.

Системен контрол? Да, и това го има. Даже ако забравим за миг засилващата се по-

лицейщина, ето един друг пример: **промени в закона за етажната собственост**, които легитимират институцията „платен домоуправител“. Не стига че този закон поражда допълнително напрежение между съседите, а сега се пробутва и едно администриране на живота ни на едно вече съвсем битово ниво, съпроводено със засилване на манталитета, според който **всичко се продава и купува. Ефективно комунално-битово самоуправление е възможно единствено на доброволна обществена основа**. Платеният администратор е антистимул за инициативността на личността, а инициативата е толкова свързана със свободата, колкото сърцето с кръвта.

Властта не пропусна да се застрахова, че документът бил „само основа за планиране и осъществяване на политиката за сигурност“. Каква политика? В предизборен период? А дори да не наближава изборният цирк, държавниците изобщо не са способни да проумеят, че **без свобода не може да има никаква сигурност**.

Просто го невъзможност

Една *истинска* Стратегия за социална сигурност нито е

гълга, нито трудна за разбиране:

1) преминаване към **разпределение** според конкретните, *належащи и разумни потребности* на всеки гражданин;

2) **производство** на стоки и услуги, *поръчвани директно от потребителите* и директно доставяни на тях, без нежелани от потребителя посредници;

3) **стопанисване** на земи и предприятия от *самоуправляващи се работни колективи* (което не изключва еднолични стопанства), притежаващи почти пълни права на собственици (без право на продажба, даване под аренда и в залог);

4) местно териториално **самоуправление**, осъществявано стриктно и неограничено според механизмите на **пряката демокрация**, при равноправни, хоризонтални договорни връзки с други, близки и далечни общини, което *обезсмисля нуждата от централни институции на законодателна, съдебна и изпълнителна власти, както и репресивни органи изобщо*;

5) **всеобщо въоръжаване на народа**, със свободата да формира локални дружини за самоотбрана, опазване на обществен ред, реагиране при бедствия и аварии, оказване на помощ на други общини. •

Шаркан

ЗА СВОБОДАТА

138 години от обесването на Апостола – Васил Левски

На 19 февруари отбелязахме едно от най-тъжните събития в българската история – обесването преди 138 години на Васил Иванов Кунчев. Като идеолог и организатор на българската национална революция, създател на Вътрешната революционна организация (ВРО) и на Българския революционен централен комитет (БРЦК), борец за освобожде-

нието на България от турско робство, той винаги ще остане символ на храброст и родолюбие.

Левски даде живота си в борбата за най-висшия човешки идеал – свободата. Нека винаги помним неговото дело и нека ни служи за пример.

Поклон! •

ФБАБ

ПОРЕДНОТО ОБЩНСКО БЕЗОБРАЗИЕ

С полиция срещу пътниците без билет

Като знаем аксиоматично, че България е страната на неограничените идиотщини, какво друго можем да очакваме да се случва в столицата на същата държава, освен глупости и безобразия, дело на овластени лумпени и некадърници от различни служби и учреждения, които си пълнят шкембетата от бюджета, за да се облекчат после в средствата за масова дезинформация.

След като наложи актове на няколко бабички продаващи „без разрешение“ семки по улиците, новосформираната Общинска полиция получи нова „бойна задача“ от главнокомандващата Фандъкова.

„Общинската полиция **погва гратисчиите в градския транспорт**“ е заглавие, което може да бъде срещнато дословно или във вариации десетки пъти в пресата и новинарските сайтове. С някакво първерзно удоволствие т. нар. журналисти подчертават и преповтарят гумата „гратисчии“, което поне у мен предизвиква като естествена реакция желанието да ги изрита с тежка обувка в празните глави.

„**Заведно с контролорите, общинските полицаи ще проверяват редовността на пътниците в градския**

транспорт в София, събщи пресцентърът на Столичната община в неделя“.

Няма ли друга работа за Общинската полиция? Проблемите с престъпността в София да не би да са решени? Уличната и битова престъпност ескалира, а потърпевши от нея са обикновените хора. Краде се буквално всичко, нападат се и се обират жени и деца по сред бял ден, разбиват апартаменти, крадат акумулаторите и даже чистачките на колите, наркодильрите са на своите постове до училищата. Какво ни боли нас, че вече не отвлечали баровци или не обирали чужденци по магистралите?

Но не! Ето го врагът – „гратисчиите“. Какво налага да бъдат тормозени и стресирани допълнително хората, които нямат финансовата възможност да си купят билет и карта, когато гори гьотферените от Центъра за градска дебилност (преименуваната *Столична команда за градски терор* – СКГТ) признават, че „гратисчиите“ не са основен проблем и с проверките и увеличаването размера на глобата на 20 лева (последно през март) не очакват нарастване на приходите? Това ли е проблемът, след като едно от малкото отшумели в ме-

дианата какофония журналистически разследвания показва, че софийският градски транспорт си нагува разходите така безобразно, че излиза на данъкоплатците по-скъпо – в абсолютно изражение – от транспорта в Швеция, САЩ и Швейцария?

Ето и отговора: „**Целта на съвместните проверки ще е превенция срещу пътуването без билет или карта за градския транспорт**“ (пресцентър на Столична община).

Кои бяхте вие, че да правите „превенции“, използвайки за това репресивния апарат на държавата, макар и в случая полицията формално да е на общинско подчинение? Практиката на „превенция“ не се ли прилага обикновено спрямо престъпници? Престъпници ли са най-бедните граждани на столицата, или онези, които си бяха осъдени директно от Върховния съд за незаконно вдигане на цената на билета на 1 лев? •

В. Николов и А. Ванчев

Революционният потенциал

Под революционен потенциал разбираме хората, които симпатизират на безвластническите идеи, които биха се борили последователно не за поредната смяна на правителства и режими, а за радикално преустройство на обществото.

Издирването на такива хора е свързано с анализ на класовата теория от една страна, и с анализ на състоянието на различните слоеве в България, разглеждана като интегрална част от Европа и света.

Васил Аранов: виждам потенциал у практически всички групи без най-привилегированите

Търсенето на революционен потенциал опира в идентифицирането на онези класи, които желаят промяна и са способни да я осъществят. Но самият въпрос с определянето на класите в съвременното общество не е толкова лесен, особено когато задълбаем в подробности. Например, наемен работник, който при тежава акции, който дава под наем апартамент, собственик е на малка семейна бакалия, зареждана от негов приятел или роднина, зад щанда на която през седмицата стои платена от него продавачка –

към коя класа принадлежи такъв човек?

Като че ли под „класа“ днес трябва да разбираме най-вече определен манталитет, при все че нивото на дохода на конкретния човек е от значение. От още по-голямо значение е и начинът, по който се получава този доход: дали продава труда си; дали произвежда стоки и услуги; дали самият е работодател, посредник във финансови операции и т. н. Вярно е, че класата като фактическа принадлежност (по доходи, по място в производството и разпределението, по значимостта в политическото управление) има множество свои „предатели“. Обаче твърде много представители на безимотните слоеве мечтаят да станат „началници“, затова надали е уместно да ги заклеим за избора им да се спасят поединично от мизерията. Те просто са свикнали да смятат, че друг изход няма, но при определени условия биха прогледнали“.

Виждам революционен потенциал у практически всички обществени групи. Изключвам само най-привилегированите (системата им дава всичко), както и тези в поножието на социалната пирамида. Най-онеправданите, за съжаление, са и най-пострадали от лумпенизацията (да не кажа деградация) – процес,

който надали е изцяло стихнен, прекалено нашироко е плъзнал сред общество.

Следователно, перспективен революционен потенциал имаме сред упражняващите свободни интелектуални професии; сред дребни земеделски производители, които не използват наемен труд; сред наемни работници в производството и сферата на услугите, но вероятно без тези от администрацията и финансовите институции, освен низшия ешелон такива служители; учащи се. Особено внимание заслужават завръщащите се поради кризата гурбетчици от Гърция и Испания, където може да са имали допир с тамошни анархисти. Основната причина обаче да им се обърне внимание е, че тук те най-вероятно ще си останат безработни. Негоумът или ще ги тласне отново към чужбина, или ще ги включи пряко или косвено в структури, които даже ние следва да признаем като престъпни и осъдителни от гледна точка на свободата, солидарността и равенството. А закоравели криминални лица, особено ако са се издигнали в сенчестата йерархия, трудно ще можем да превъзпитаме в идейни революционери.

Останалите, освен отчетливо класово осъзнатите противници на безвластието,

следва да бъдат прицел на пропаганда и просвещение, изобличаване на лъжовните им духовни „ценности“, но това може да има успех само ако анархическата идея пусне корени в приоритетно перспективните социални групи, които посочих.

А да не забравяме и за етническите малцинства у нас. Мнозинството от тях се намират в плен на своите традиции, робуват на организирани престъпни групировки (или етнически партии), които стъпват върху тези традиции. Държавата умело използва определени асоциални прояви и етническото недоверие, за да раздели и владее. И ако не спечелим с идеите си поне част от вниманието на малцинствата, въпросът с революционния потенциал остава наполовина решен.

А понеже имаме да прескачаме широк трап, с половин скок това няма да стане.

Златко Костадинов: не предлагаме нищо на хората с най-ниски доходи

Един точен класов анализ на съвременното общество би се оказал извънредно интересен и полезен за откриване на потенциални наши съмишленници. За съжаление смятам, че наг силите ни е да напра-

вим такъв анализ. Затова ще изложам само личната си гледна точка.

Като че ли най-често интерес към анархизма (и в частност към ФАБ) проявяват младежи, обикновено в ученическа възраст, по правило поинтелигентни от повечето си връстници. Те почти изцяло черпят информация от Интернет, пак там комуникират. Мотивите са прекрасни – разочарованието от устанovenите порядки поражда желание да споделят мечтата си за повече свобода с други хора. По правило обаче тези деца стоят далеч от социалните проблеми. Трудно свързват обществения натиск, срещу който неосъзнато се оплъчват, с политическата (и още по-трудно – с икономическата) система. Първо, бунтът на пубертета срещу авторитетите се смесва с осъзнаването на социалната несправедливост. Второ, ние не умеем да им обясним връзката между общественото устройство и личното им разочарование. Трето, тяхната средата ги притиска и скоро смачква идеалистичните им пориви. Причините сега не коментирам, но резултатът е, че както започва в Интернет, обикновено интересът на юношите към анархизма приключва там. Не бива да оч-

» » » продължава на страница 5

ГЪРЦИЯ

Масирани удари срещу съпротивата

Един от многозначителните парадокси на капиталистическите кризи е, че те никога не засягат своите прилагателни. Финансово-икономическата криза донесе огромни печалби за финансистите и икономистите, също както при политическите кризи къравото удрят предимно политиките. Светъл и скорошен пример за това беше нашата Тройна коалиция, която се роди от политическа криза – невъзможността на спечелената партия да състави правителство, което докара гювеч не само на нейните, ами и на политиките от следващите две партии.

Кризата обаче е криза и някой трябва да носи загубите. Докато има власт, тя определя загубилите и те логично са онези, чиито интереси се разминават най-силно с тези на властта. Един от вторичните трусове на финансовата криза беше така наречената „кредитна“ криза на правителствата, при която изведнъж държави от „Златния милиард“ като Гърция, Португалия, Испания и Ирландия се оказаха „фалирвали“ и трябваше да „затягат коланите“. Коланите, разбира се, не бяха опасалите мазните тулуми на техните политици и капиталисти, а за пореден път – тези на работническата класа. Най-свирепият, последователно и безмилостно коорди-

ниран удар беше срещу гръцкия народ. В икономическо отношение гръцкото правителство, Международният валутен фонд, Световната банка и Европейският съюз направиха с бунтовните гръци онова, което във военно отношение Франко, Хитлер, Мусолини и Сталин направиха с испанския народ преди 75 години. Ударите срещу социалните придобивки в Гърция продължават и в момента, съгласувано на трите фронта – политическия със законите през парламента, икономическия – с цените, уволненията и кредитите, и не на последно място – пропагандния, през медиите, продължаващи да тиражират от една страна мита за „лезените гръци“ и от друга – за „терора“ на тяхната съпротива. Тези удари вече са много по-мощни, защото в тях участват политиките, банкерите и медийните подлоги от Европа (включително родните гадини) и Америка, а не само местната сган в южната ни съседка, на която доскоро нашите братя там бяха повече или по-малко намерили колая.

Огнени ядра, призраци на RAF и гръмнали бойлери

На 13 януари гръцката анти-терористична служба арестува шестима души по подозрение във връзки с организа-

цията „Конспирация на огнените ядра“ и извършване на терористични акции.

В Атина и Солун са арестувани четирима анархисти, които са обвинени за атаката срещу централата на Националната електрическа компания в Солун, извършена на 13.10.2010 г. При обиските в квартирите им са намерени боеприпаси, пистолет 9 мм, иззети са компютри, флашки и др.

Арестуван е и член на Централния съвет на младежката организация на лявата партия „Синаспизмос“, която е част от Коалицията на радикалната левица. Момчето е освободено на 14 януари.

В Атина е задържана и 27-годишната германка Феј Майер. Нейният арест е показателен за методите на гръцката полиция и манипулациите на подопечните ѝ медии. Майер е обвинена във връзки с арестувани членове на „Конспирация на огнените ядра“, а полицията и медиите разпространяват информацията, че тя е дъщеря на членовете на Фракция „Червена армия“ (RAF) Волфганг и Барбара Майер. Волфганг Майер е убит при престрелка с австрийската полиция в началото на 80-те години (За това какво представлява RAF, четете на стр. 6).

Тази лъжа веднага е опровергана от близките на момичето и Германската федерална прокуратура. Феј живее от години в Атина, заедно с майка си, а баща ѝ си живее и работи в Германия, учител по музика.

Процесът срещу арестуваните членове на „Конспирация на огнените ядра“ започва на 17 януари и службите в Гърция здраво „забъркват гипса“ – най-вече заради публично отправените заплахи на организацията, публикувани след атаката срещу съда в Атина на 30.12.2010 г., където пише например: „Предвид военния съд, който се подготвя на 17 януари за революционната организация „Конспирация на огнените ядра“, ще бъдем строги и безпощадни в своя избор и действия“.

Писма с патрони и заплахи са получени на 26 януари в гръцките дипломатически представителства в Магрид и Барселона. Патроните са 22 калибър (за флорберка), а споделят

ред преписващите едни от други български сайтове били „22-милиметрови“, което е калибър за оръдие, но какво да ги правим, завалилите...

Текстът на посланието на неизвестните податели е: „Внимавайте как се отнасяте с арестуваните“.

На 26 срещу 27 януари в гръцката столица избухват два взрива пред държавни учреждения, причинени са само материални щети, никой не поема отговорност.

Междувременно малък инцидент разваля атмосферата на Световния икономически форум в Давос. Силна експлозия разтърсва намиращия се в центъра „Пост хотел“. Управата на хотела заявява първоначално, че е „гръмнал бойлер в складово помещение“, полицията разследва „криминален мотив“, а отговорност поема организация „Революционна перспектива“.

А. Ванчев и В. Николов

Сградата на атинския съд след взрива на 30 декември 2010 г.

Революционният потенциал

» » продължава от страница 4

акваме сериозен ангажимент от хора, които не умеят да се грижат дори за себе си.

Другата група, която се свързва с нас, са отрудени хора, белязани от „системата“. Обикновено те притежават изграден мироглед, според който по някакъв начин припознават близост до идеите ни. Такива хора разполагат с житейският опит и умения, които липсват на юношите. Но рядко са толкова енергични като младите. Избират свои частни начини да се борят със „системата“, обикновено концентрирани в даден проблем. Включват се в акции понякога, но при първото противоречие с разбиранията им, при първото разочарование от определени неща, те се оттеглят, вместо да предизвикат дискусия, да се опитат да променят нещо. Не можем да очакваме от такива хора да ни оправят организацията, нито да ни наливат акъл в главите – те ни търсят, за да получат помощ, а не за да ни предложат своята.

Има и хора, които проявяват чисто интелектуален интерес. Такива често изповядват типично елитарни ценности (което автоматично ги отписва от потенциалните ни другари), разглеждат анархизма единствено като

философско учение. Не биха заслужавали да ги споменавам, ако не губехме време и сили, за да ги убеждаваме в неща, които всъщност не ги вълнуват.

Убеден съм, че интересът към нашата пропаганда е практически нулев сред хората с най-ниски доходи. Причината е от една страна в тяхното лумпенизиране, от друга – в нашата претенциозност, но най-вече в това, че не предлагаме нищо, което да им помогне да живеят по-добре. Не по-зле от нас те си дават сметка, че утре няма да стане революция. Затова предпочитат да се наспят и утре да изкарат малко повече пари, вместо да си напъват още един час мозъка, за да ни четат писанията. Ако искаме да предизвикаме интерес сред тях, няма смисъл да им разказваме за революцията в Испания, за окупиранията фабрики в Аржентина или за госята на ДС. Трябва да им предложим нещо, от което да им олекне на врата още утре. Ако нямаме какво да им предложим, биха предпочели да не ги занимаваме с глупости.

Георги Константинов: трябва апостолска работа

От много години повтарям да се обърне внимание на бедните от малцинствата, да

се установяват контакти с тях, да се разговаря и да се създават връзки.

Бедните не са само сред циганите. Техният процент едва ли е по-малък от този при турците, а ако имаме достоверна статистика, те ще се окажат най-малко 50% от „българското мнозинство“. Докато не постигнем сливането на недоволството и не дадем апостоли, идея и организация за решаването на социалния проблем на тези три „низши“ групи, които образуват преобладаващото мнозинство от българския народ, дотогава ще продължаваме да живуркаме като безсилен

кръжок, който се занимава със себе си, вместо с действителните проблеми на хората и времето, в което живеем. Изглежда предпочитаме да заобикаляме тези задачи и сме готови да забравим, че още за дълги години, може би и десетилетия, борбата на бедните срещу богатите в най-разнообразни форми ще бъде доминираща в нашия свят, където съотношението между богати и бедни е 1:6 с тенденция пропадта между тях да продължи да се увеличава!

Освен човешкият потенциал, аз мисля, че не по-малко важен за социалната революция е проблемът за *страте-*

гията, тактиката, методите и средствата на революционната борба през новия век.

В едно от предишните си писания бях споменал за изработване на *стратегия и тактика анти-Клаузевиц*. Нека не забравяме, че трудът на Карл фон Клаузевиц „За войната“ датира от началото на XIX век и е конструиран най-вече върху опита и анализа на Наполеоновите войни. Оттогава почти всичко се е променило, за да оставим стратегията и тактиката в революционната война на нивото на прецедентите от 19 и 20 век. •

ТЕОРИЯ

Технологиите на анархокомунизма

В статията „Роботронната революция и ценностите“ от миналия брой бяха повдигнати някои проблеми на научно-техническото развитие и тяхното отражение върху социалните отношения. Без да оспорвам направените в статията изводи, бих искал да ги уточня и допълня.

Наистина, опасността от една псевдоавтономност, т. е. независимост на отделния човек от доброволно възникващи колективи, но в същото време негова зависимост от монополисти производители и дистрибутори, е реална. Очевидно е, че крайният потребител не е способен сам да възпроизведе някакво изделие от начало до край, освен ако не става дума за чисто механично сглобяване на вече произведени компоненти. Дори да събере на доброволни начала колектив, без този колектив да заприлича на корпорация, го неща печалби, пак няма да постигне успех. На пръв поглед господството на корпорациите, способни да произведат милиони стоки и услуги и да ги сведат до потребителя, е предопределено. Сякаш сме обречени да бъдем робини на системата, ако искаме да продължим да се радваме на благата на цивилизацията. Това, в общи черти, е схемата на капитализма, но тя не е единствено възможната,

която да работи и да е ефективна.

Слабото звено, което разбива тази безрадостна картина, е самият характер на съвременните средства за производство – тези, които имаме днес във вид на опитни образци.

Информационните и комуникационни технологии вече показваха своя потенциал да създават среда за самоорганизиране на хората в хоризонтални и на практика безвластнически мрежи. И ако софтуерът, който ни позволява това, е теоретично достъпен да го направи всеки – иска се само малко повече учене, – то възпроизвеждането на хардуера, тъкмо поради вече изложената схема, е почти невъзможно на дело.

Но въпреки това, софтуерът и всякакви бази данни (филми, музика, литературни произведения, други текстове) е лесен за копиране. Усилията на праводържателите да защитават от безплатно копиране своите (предимно откраднати от авторите, защото праводържателите все по-често не са автори, а прекупвачи, посредници) продукти остават напразни. Никакви юридически закони и никакви софтуерни препятствия не могат възпрат привържениците на свободното споделяне на информация, наричани „пирати“ заради прак-

тиката им „копилефт“, обратна на монополистичната и експлоататорска „копирайт“.

Обнадеждаващото е, че вече и хардуерът започва да придобива характеристиките на софтуер, т. е. може лесно да се копира.

Средството за това се нарича обменен принтер. Най-кратко бихме могли да го опишем като „портативна фабрика“, която сериозно съкращава и силно опростява традиционните производствени вериги. Доскоро тези машини работеха изключително с разни видове пластмаси, сред тях и фотополимери, но от няколко години опитни модели изграждат изделия от керамика, стъкло, лег, правят се опити с метал, но и още по-сложна материя – биологична. Т. е. всяка вещь, подложена на обемно сканиране, скоро ще може да бъде възпроизвеждана едно към едно. Обемният принтер е в състояние да напечата свой пълен комплект резервни части, а с помощта на автоматична монтажна приставка може да сглоби свое копие. До този момент човечеството не е имало *самовъзпроизвеждащи се машини*, които строят други машини. Лесно можем да си представим обменен принтер, който не просто възпроизвежда свои компоненти, но допуска и промяната им, зададена от опера-

тора, т. е. моделът се усъвършенства или модифицира за специфични нужди.

И това не е пределът. Изследването на живите организми с цел възпроизвеждане на все по-фини процеси в тях за биоженири нужди се нарича ионика. Не е далечен моментът, когато ще се появи първият изкуствен фотосинтезатор. Тогава ще се съкрати и добивът на суровини (при това суровини, равномерно разпространени навсякъде, не само в определени географски точки), които захранват обемния принтер, като фотосинтезаторът ще може да осигурява не само материал, но и необходимата енергия за принтера. Принтери с висока резолюция ще могат да печатат не само свои копия, не само потребителски продукти (от облекло до компютри, автомобили и цели къщи), но и биологични обекти (органи за трансплантация, пълноценни храни без ниви и кланици, персонално пригодени медикаменти). И всичко това – от въздух, слънце, вода и съдържащи се в праха и по бунцищата допълнителни елементи.

Технологиите често предхождат социалните промени. Първо възникват, предоставят възможности, после обществените традиции усвояват тези възможности, достигайки до техния предел.

Следва смяна на технологичната парадигма.

Самовъзпроизвеждащите се машини (известни като „репликатори“) не са нужни на капитализма (кой би произвел апарат, след като може да го продаде само веднъж?), но въпреки това творческият ум на човека ги обмисля, разработва и строи. Нормативната защита на монополното владеяне, колкото успя да възпре свободния софтуер и копирането на корпоративния, толкова ще попречи и на разпространяването на репликаторите. Владеянето и ползването им води до интеграция на труда, до превръщането му в творчество, до една истинска автономия на личността, която не противоречи, а естествено формира свободни колективи за решаване на по-мощни задачи. Най-органичният модел за таква общество е анархическият модел. Обратното, йерархичният може да бъде стабилен единствено с принуда и насилие, а те, колкото и да са подплатени пропагандно, колкото и да са напратвани като навик на поведение, не могат да траят дълго. Те ще предизвикат съпротива от същия този творчески свободен дух, който, виждайки перспективите, които не му е позволено да използва, ще се разбунтува. •

Николай Темалов

ТЕМА НА БРОЯ

Панарабската революция

СБОГУВАНЕ С ДИКТАТУРАТА ИЛИ САМО С ДИКТАТОРА

Тя все още е „на кантар“ – между политическия преврат и елементите на дълбоки социални промени. Тя все още дава повече въпроси, отколкото дава отговори. В първите пламнали страни наблюдаваме затишие, като в Египет дори може да се каже, че доминиращото малцинство (най-вече армията, която е и най-голямата бизнес-групировка там) е овладяло положението. Другаде вълненията може би първа ще набират сила. Олигархията в Кувейт пък директно се опитва да подкупи поданиците си да не се бунтуват, като споделя част от печалбите си с тях.

Бедните народи, яхнати от диктаторски режими, се чувстват окуражени да се надигнат на борба, защото виждат каква сила могат да бъдат.

В нашата и чуждата преса се срещат анализи, където адекватни, където параноично-конспиративни, които съзират в арабските събития „дългата

ръка на ЦРУ“, като с това загърбват най-логичното обяснение, че наистина сме свидетели на народни въстания по социални причини. Хората,

особено младите, искат свобода, искат справедливост, негодуват срещу привилегираните си върхушки, искат работа и перспектива в жи-

вота. Друга тема е *кой ще успее да се възползва* от ситуацията. Така правителството на САЩ дава сериозни заявки за намеса в либийската гражданска война, но стори ли го, само ще засили антиамериканизма в региона (и ще изобличи президента Обама – реформатор на гуми – като продължител на „славната“ империалистическа традиция на президентите си).

Впрочем, дотук прави впечатление липсата (засега!) на масови антиевропейски, антиизраелски, както и проислямистски настроения у въстаналите араби. Но специално

» » продължава на страница 7

СЕКРЕТНИТЕ МЕХАНИЗМИ НА ТЕРОРА

Тероризъм под полицейски чадър

Фракция „Червена армия“ (*Rote Armee Fraktion – RAF*) е германска лява екстремистка организация, зачената по време на студентските вълнения в Европа през 1968 г., когато е формирана групата на журналистката Улрике Майнхоф, но официално създадена на 14 Май 1970 г., когато е организирано въоръженото освобождаване на арестувания Андреас Баагер и е издаден т. нар. „Манифест на РАФ“, носещ официалното наименование „Концепция на градската гериля“. Само един месец след тази акция групата вече наброява 30 души, които до края на годината извършват в 80 атентата в Западен Берлин, а през 1971 г. осъществяват 555 терористични акции, насочени преди всичко срещу полицията и обосновани като „антиполицейски терор“. Още през 1972 г. полицията залавя основателите на фракцията, през 1974 г. те са осъдени, но техните последователи продължават терористичните акции до 1977 г., като извършват похищения и убийства на видни бизнесмени и политици.

През есента на 1977 г. на сцената излизат представителите на т. нар. „Второ поколение на фракцията“, които отвлечат Председателя на асоциацията на работодателите в Германия Ханс-Мартин Шлайер и искат размяната му срещу арестуваните чле-

нове на РАФ. В същото време друг отряд на РАФ отвлеча самолет на авиокомпанията „Луфтханза“ и каца в Мозагуду, където обаче германските специални части извършват успешен шурм и освобождават самолета. Т. нар. „германска есен“ завършва с това, че трима от ръководителите на РАФ се „самоубиват“ в затвора, а похищеният Ханс-Мартин Шлайер е екзекутиран.

През 80-те и 90-те години на XX век РАФ напада няколко военни бази и убива шефа на Дойче Банк, а през 1998 г. се саморазпуска; според изследователите през периода на своето съществуване РАФ е официално отговорна за раняването на 230 души, убийството на 34 души и обира на 31 банки.

Последното съдебно дело срещу член на РАФ започва на 30 септември 2010 г. във Върховния съд на провинцията в Щутгарт-Щамхайм. До 21 декември 2010 г. са проведени 17 съдебни заседания и са разпитани близо 200 свидетели, и макар че е обявено, че решението на съда ще бъде постановено през 2011 г., за наблюдателите още през декември 2010 г. вече е повече от ясно, че „съдебната истина“ няма да има нищо общо с „реалната истина“, тъй като в това дело официално демонстрираната от прокуратура-

та обвинителна теза се състои не в това да обвинява, а да защитава виновниците за едно конкретно терористично убийство.

На 7 април 1977 г. (Велики четвъртък) в центъра на германския град Карлсруе е извършено тройно убийство: както всяка сутрин, главният прокурор Зигфрид Бубак потегля за работата си със служебния мерцедес, управляван от професионалния шофьор Волфганг Гьобел, придружаван от началника на транспортната група при Прокуратурата Георг Вурстер. Когато колата спира на светофора на кръстовището между Линкенхаймер Ландщрасе (днес Вили Брант Алее) и Молткешщрасе, в съседната лента на платното се доближава мотоциклет „Сузуки“, седящият отзад пътник вади от чантата

си полуавтоматично оръжие, стреля по пътуващите в лумизината, след което мотоциклетът изчезва по пътя, главният прокурор и шофьорът са убити на място, а третият пътник умира в болницата след шест дни.

Още тогава официално отговорността за атентата е поета от една от групите на РАФ, която разпространява в медиите специална декларация, с която обвинява прокурора като отговорен за смъртта на няколко члена на организацията. В декларацията се казва още, че прокурорът е координатор между съдебните органи и германското разузнаване, че е работел в тясно сътрудничество с ЦРУ и Комитета за сигурност на НАТО, че тези организации също така са виновни за смъртта на членовете на РАФ и че терористичната акция има за цел да покаже, че както мъртвите, така и живите, осъдени на доживотен затвор, имат своите достойни последователи.

Любопитно е, че само няколко месеца преди атентата, на 30 ноември 1976 г., автотопатрул задържа двама подозрителни мъже с фалшиви документи и открадната кола, в която са намерени автомат, два пистолета и няколко документа, включително специален бележник с разработен план за акции. Анали-

зът на документите обаче циклич, тъй като били използвани съкращения и криптоними. Все пак е достатъчно ясно, че става дума за *подготвян план за атентат, носещ кодовото наименование „Маргарин“*. Инициалите на най-разпространената по онова време в Германия марка маргарин „SB“ съвпадат напълно с инициалите на Зигфрид Бубак, но за прокуратурата и за водещите криминални специалисти не било достатъчно ясно срещу кого би могло да бъде насочена тази терористична акция.

Така и не се установява кои точно са двамата стреляли от мотоциклета, но за извършения атентат са осъдени членовете на РАФ Кнут Фолкертс, Кристиан Клар и Бригите Монхаупт.

Първият е освободен през 1995 г., тъй като по показанията на други членове на РАФ е установено, че по време на атентата той е бил в Амстердам.

Кристиан Клар е освободен през 2008 г.

За Бригите Монхаупт е известно, че е била „дясна ръка и стратег“ на Андреас Баагер, че е станала член на РАФ през 1971 г. и още през следващата година е била арестувана, както и че пет години по-късно е била освободена и веднага е поставила началото на

» » продължава на страница 7

ТЕМА НА БРОЯ

Панарабската революция

СБОГУВАНЕ С ДИКТАТУРАТА ИЛИ САМО С ДИКТАТОРА

» » продължава от страница 6

ЕС досега показва повече загриженост за своите икономически и финансови интереси (не интересите на европейците изобщо, а на политиците и едрия бизнес), отколкото за някакви „демократични“ принципи. Тези принципи стават все по-малко актуални дори в Евросъюза – правителствени глави на Германия, Франция и Великобритания обявиха „мултикултурния модел“ за провален (и се оказа, че са водели преговори с Кадафи той да изгради на своя територия лагери, които да приемат незаконни емигранти от Европа). Сблъсъците в Либия пропукаха и един от натрап-

чиво възхваляваните „темени“ на Съюза – т. нар. „общоевропейската солидарност“. Всяка отделна страна бързаше да прибере собствените си граждани от джамахирията, нехаейки за останалите европейци.

Трусоевете в Северна Африка продължават да отекват по целия свят. Не толкова с цената на петрола, защото на практика най-важните износители на нефт не са засегнати, повишаването на цените се дължи на банални борсови спекулации. Отзвукът е далеч по-опасен за съществуващата система: бедните народи, яхнати от диктаторски режими, се чувстват окуражени да се надигат на бор-

ба, защото виждат пример каква сила могат да бъдат, стига да поискат. Богатите „демокрации“ пък се изправят пред лицето на вътрешни социални кризи, защото и там расте социалното разслояване, при което имотните класи стават все по-алчни, понеже само с повече пари се надяват да си купят сигурност.

Заедно с арабските страни, целият свят се оказва на трептящите чаши на кантара. Близките години ще покажат накъде ще потече реката на историята – дали към още по-свирепа превантивна реакция, или към социални експлозии с извънредно мъгляви, непредсказуеми резултати.

Анархическата пропаганда и просвета става особено актуална. Робуването на стереотипи, че „без овчари стагто е загубено“, че без държава настъпва хаос и произвол, ще доведе единствено до преразпределение на власт и собственост между нови групировки. Обратно, разбирането, че нито сме стаго, нито „овчарите“ са „по-знаещи и можещи“ от всеки средностатистически гражданин, обещава да разкрие пред нас нови перспективи. Тези перспективи са пряко гражданско самоуправление, договаряне без принуда, стопанска дейност без експлоатация, производство без прахосване на ресурси, разпределение без ограбване, разви-

тие без абсурдни диспропорции.

Разбира се, тази пропаганда следва да се води синхронно, в името на общата цел, без изяви на лични и сектантски амбиции, без противоречиви и разнопосочни послания към масите. Анархическото движение се нуждае от стратегическо и тактическо единство. Само тогава ще получи нова редакция известният виц, че *оптимистът се подготвя за предизвикателствата на бъдещето, като си застрахова имуществото, песимистът – като строи тайни складове с припаси, а реалистът сяда да изучи трудовете на Бакунин и Кропоткин.*

Шаркан

СЕКРЕТНИТЕ МЕХАНИЗМИ НА ТЕРОРА

Тероризъм под полицейски чадър

» » продължава от страница 6

известните с наименованието „германската есен“ серия брутални убийства, извършени през есента на 1977 г.; известно е, че през 1978 г. тя е арестувана в Югославия, но е освободена, тъй като Бон отхвърля искането на Белград да я размени срещу арестувани в Германия хърватски емигранти. Тя е арестувана в Германия едва през 1982 г. и е осъдена с пет доживотни присъди и една 15-годишна, но през 2007 г., след 24 години затвор, Върховният съд в Щутгарт я освобождава с петгодишен изпитателен срок.

Това е общо взето т. нар. „съдебна истина“ относно убийството на визирания прокурор.

След повече от 30 (тридесет) години обаче, въз основа на собствени разследвания, извършени от прокурорския син Михаел Бубак, делото за убийството на прокурора Зигфрид Бубак е възобновено, като вече е привлечен нов обвиняем – бившата членка на РАФ Верена Бекер.

Впрочем, установено е, че Верена Бекер е била задържана във връзка с този именно атентат и че у дома ѝ е намерено оръжието, с което е извършено убийството, но... тя е освободена, тъй като германското контрразузнаване декларирало, че по време на

атентата тя е била в Ирак. Все пак през есента на 1977 г. получава доживотна присъда, но за нещо съвсем друго – за опит за убийство на полицай при задържането ѝ. През ноември 1989 г. обаче, след изтърпяване на 12 години от наложената ѝ доживотна присъда, при пълна липса на каквато и да е публичност, тя е помилвана с указ, издаден лично от президента Рихард фон Вайцекер, след което се заживява в Берлин под друго име.

Когато през 2007 г. прокурорският син прави своето разследване, той установява, че още през 80-те години разпитаният Щефан Висневски заявява, че именно тя е физическият убиец на прокурора Зигфрид Бубак, но тази версия не е разследвана. Когато през същата година вече 58-годишната Верена Бекер е арестувана, у дома ѝ били открити следи от ДНК върху оригиналното писмо, с което РАФ поема отговорността за убийството на прокурора, върху основата на което доказателство е направен изводът, че тя е играла ключова роля в планирането и извършването на атентата. При това лобопитно е, че когато още през 1977 г. тя е арестувана, в дома ѝ бил намерен гачен ключ от мотор, който бил сериозна улика срещу нея, но... както тази, така и други подобни улики просто изчез-

нали от доказателствата по делото, а освен това няколко ключови свидетели относно нейното участие въобще не са разпитани, което накарало Михаел Бубак да приеме тезата, че тя се е намирала под най-високо покровителство. Нещо повече – въпреки, че Михаел Бубак посочва имената на поне 20 очевидци, според които именно тя е стреляла от мотора, през септември 2010 г. федералният прокурор Валтер Хембергер заявява, че няма достоверни показания на свидетели, които са видели Верена Бекер на мотора.

По време на своето разследване Михаел Бубак установява, че един от основателите на анархистическото терористично движение „Втори Юни“ Михаел Бауман – Бомби свидетелства, че след като основала радикалната група „Черната булка“ тя търси контакт с него, но той не ѝ имал доверие, тъй като установил, че както тя, така и останалите членове на нейната радикална терористична група са живеели в жилища, които са собственост на Службата за защита на конституцията. При проверката на това свидетелско показание Михаел Бубак установява, че въпросните жилища, намиращи се на Кьопеникер Щрасе и Айзенбанцстрасе, са били официална собственост на агентта на тайните служби Фол-

кер Вайнграбер, който впоследствие получава госта пари за агентурната си дейност и днес отглежда лозя в Тоскана; същият е замесен и в убийството на друг агент на службите – Улрих Шмюкер, който пък е личен приятел на Верена Бекер, а оръжието, с което е извършено това убийство, по-късно е намерено в един от трезорите на Службата за защита на конституцията. Също така е установено, че една от сподвижничките на Бекер в радикалната група е Ингеборг Барц, за която е установено, че е сътрудник на тайните служби; както и че съществуват всички основания да се счита, че Верена Бекер е била вербувана още през 1974 г., когато е излягавала своята първа присъда. При това специално внимание заслужава фактът, че вече споменатият лидер на движението „Втори Юни“ Михаел Бауман – Бомби изрично заявява, че още по онова време е считал, че всички членове на радикалната група „Черната булка“ просто са били пионки в шахматната игра на тайните служби на ФРГ и че са действали по схемите на прецизно организиран държавен тероризъм, имащ за цел укрепване на властта.

Публицистката Регине Изел, която следи внимателно „Делото Бекер“ (като добър познавач на левия тероризъм

в Италия тя има ясни доказателства, че и там той е дело на специалните служби) категорично изразява мнението, че „случаят „Бекер“ не трябва да се разглежда изолирано“.

Според извършеното от Михаел Бубак разследване Верена Бекер е регистрирана от ЩАЗИ като техен агент още през 1969 г., при което в документацията два пъти е отбелязвано – веднъж през 1972 г. и втори път през 1976 г. – че няма данни тя да се намира под контрола на западногерманските тайни служби. Според публицистката Регине Изел обаче Верена Бекер е играла изключително сериозна роля в процеса на милитаризирането на студентското движение в Западна Германия далеч преди създаването на РАФ и „Втори Юни“. При това категорично не може да се пренебрегне съображението, че за нейното ранно помилване, само след 12 години затвор, несъмнено важна роля е изиграла не само Федералната криминална служба, но и Федералната разузнавателна служба, задължението на която е да работи единствено извън страната.

Оказва се, че в хода на търсенето на истината за убийството на своя баща, прокурорският син Михаел Бубак е бръкнал доста дълбоко в „гнездото на осите“.

Проф. Янко Янков

ДИСКУСИОННА ТЕМА: КЛАСИТЕ В ХХІ ВЕК

Съвременните социални класи

Има днес анархисти, които казват, че класовият подход към изучаването на общественото устройство, дори да е бил актуален преди време, вече със сигурност е остарял. Дали е така?

През 1926 френският анархосиндикалист Пиер Бенар дава следното определение: *„Промислен или аграрен работник, градски или селски заетият, частен или държавен служител, техник, преподавател, учен, писател, човек на изкуството, които живеят изключително от резултата на собствения труд, принадлежат към една и съща класа – пролетариат“.*

От друга страна, „буржоазията“ – това са собственниците на средствата за производство, представителите на властта, политиците. Тези, които управляват живота на пролетариата. Това са двата основни социални „полуса“.

Впрочем, даже в епохата на класическия анархизъм тази толкова простичка градация не е била напълно коректна. Въпреки това, днес противопоставянето на „полусите“ не е изчезнало, макар и маскирано от практиките на социалната държава и от повишената социална мобилност.

Класовото разслоение разглеждам двояко: според мястото в обществената йерар-

хия и съгласно имотния критерий.

Основните три групи бих определил както следва:

НИЗША КЛАСА (наемни работници) – пролетариат в широкия смисъл на думата, при все че сами по себе си производствените работници са едва част от тази категория, докато „трудоусти се“ можем да назовем и част от средната класа.

В низшата класа влизат: наемниците в промишлеността и селското стопанство, в сферата на услугите, мениджъри от ниско ниво, редовни научни сътрудници, част от учителите и преподавателите във вузове, заетите (доколкото ги има днес), редовите дейци в културната сфера, част от медиците (младши персонал), редица близки групи със сходно социално-икономическо положение. Склонен съм да включа в същата категория и всевъзможните лумпен-пролетари.

Заетите в сферата на услугите (включително обществения транспорт) се обособяват отделно от производствените работници (промишленост и селско стопанство). Техният дял в съвременното общество е твърде значителен. При това смятам отрасли като здравеопазване и култура за категории със специфична роля.

Мисля, че именно работниците от сферата на услугите като най-активни в света на съвременния капитализъм могат да бъдат потенциален революционен авангард. Но като такъв те биха се изявили само при взаимодействие с онази част от средната класа, която е заета в областта на информационните технологии и комуникациите.

СРЕДНАТА КЛАСА представлява опора както на капиталистическата система, така и на фашистките и полуфашистките режими. При все това, в условия на криза, определена част от тази категория напълно може да изиграе ролята на разрушител на съществуващата социалноикономически модел, за да изгражда егалитарно общество.

Средната класа се състои от: мениджъри от средния и висш ешелон, ръководни сътрудници на предприятия, едрите предприемачи, дребни собственици на фирми, които нямат доходи, за да бъдат причислени към „висшата класа“, високоплатени наемни работници от производството и услугите („работническата аристокрация“), инженери и т. н. Мнозина представители на тази класа се занимават с интелектуален труд и административна дейност.

Наличието на сравнително многобройна средна класа

дава разбиране за нееднозначността на класовата структура на обществото, но и позволява да осъзнаем факта, че противопоставянето на крайните полюси продължава да съществува в съвременния свят. При това отслабването на социалната защитеност на широки слоеве от населението ще прави явлението „класова борба“ отново забележимо.

ВИСШАТА (имотна) **КЛАСА** включва ръководството на едрите фирми, корпорации, производствени предприятия, парламентаристи, лидери на официални бюрократични профсъюзи и политически партии, членове на правителства. Към същата класа има основание да причислим и високоплатените спортисти, шоу-звезди и професионални военни.

Не бива да забравяме, че макар *низшите класи* да се намират в най-неизгодното положение в социалната стълбца, те притежават вътрешна йерархия. Представители на дадена социална категория не стават автоматично носители на т. нар. „класово съзнание“ и до голяма степен тъкмата лоялност към съществуващата система отношения (заедно с лоялността на средните класи) легитимира съвременната капиталистическа световна

система. Често именно нагъханите с консервативни религиозни предрасъдъци части от низшата класа застават на пътя на революционно-социалистическата част от обществото: например, полуфашистският режим на Хуан Перон в Аржентина се е опирал на работниците.

В същото време различните „низши“ професии се намират на различно разстояние от средната класа. Най-добре платените от низшата класа хора преминават към средната класа, макар и формално, понеже по социални функции и по ролята си в обществената йерархия те пак остават експлоатирани наемни работници. Така положението им е двусмислено и то зависи от размера на получаваната заплата.

Промисленият пролетариат, породен от капитализма в условията на индустриалната цивилизация, надали е бил априорен носител на антикапиталистическата идея, но е изпълнявал по-скоро стабилизираща функция в индустриалния капитализъм. Показателно е, че най-силните антикапиталистически движения през първата половина на ХХ век регистрираме в Русия и Испания, където мнозина трудещи се са се намирали в състояние на преход от селя-

» » » продължава на страница 9

ИДЕОЛОГИЯ

Еволюция или революция – подвеждащата дилема

Анархизмът, като социално-икономически модел, алтернативен на държавните системи, почти от самото си начало се е самоопределял като революционна идеология.

Всеки човек има определени навици, според които действа и даже мисли. Същите тези навици, разширени до обществото, съставляват обичаи и традиции. До голяма степен именно благодарение на навиците ни и традициите („така са живеели дедите и бащите ни“) властната система съществува с минимум усилия, без да упражнява извънредни репресии, макар че без репресивни мероприятия държавата не е способна да изкара и ген. Навиците и традициите са нещо консервативно и устойчиво, но не безнадеждно неизменно. Иначе не бихме постигали развитие, ако не променяхме навиците си, още щяхме да подскачаме по дърветата.

Смяната на навиците е „революция в умовете“. Но чисто теоретичната промяна на мисленето не води до резултат, ако не е привързана към практиката. Човекът, обществото имат нужда от реален стимул, за да поемат по пътя на промяната, на отказ от традициите, като ги заменят с нови традиции и навици.

В този смисъл реформизмът, еволюционният подход

Революцията трябва да се планира като „нежна“, но с готовност да приложи точно пресметнатата и прецизно насочена сила срещу реакционерите.

изглежда най-разумен. Малки промени в сегашната система, стъпка по стъпка ще доведат до един наистина справедлив строй.

Дали това е така?

Не. Достатъчно показателно е, че дори самата еволюционна теория на Дарвин е революция в науката. Когато манипулаторите я „прилагат“ към общественото развитие, те удобно изпускат от внимание факта, че малките промени в посока към свободата се компенсират от контрапромени, извършвани от поборниците на системата. Държавата непрекъснато се стреми да ограничава граждански права и свободи, да разширява своите полномощия и регулаторни функции. Когато не срещне съпротива, го постига. Когато се натъкне на народно недоволство, предлага „компромис“. И така, в рамките на един политически мандат, го прави системно, последователно и осъзнато. Всяка на-

следваща властна политическа партия може да отмени някои второстепенни подробности от въведенията на предишните управляващи, но не посяга към ключовите моменти, върху които се държи властничеството.

От друга страна, движението отдолу за повече свобода е по-хаотично, „на парче“, непоследователно. Освен това, като цяло, еволюцията сама по себе си не е целенасочен процес, а стихийно запълване на всички достъпни възможности, при което оцеляват най-приспособените към дадените условия. Суреч, в случая оцеляват традиции и навици, адекватни на моментната ситуация. Еволюцията в крайна сметка води до големи промени, но без предвидима посока и траеща повече от един човешки живот.

Революцията пък е граситична и целенасочена промяна, която се извършва в срок, сравним с живота на едно поколение, а понякога и много по-кратък.

Следователно, *доминиращото малцинство непрекъснато провежда една контра-революция* (също достатъчно целенасочен процес) срещу останалото общество. При това властта без умора придумва народа да се движи по еволюционни пътища. Уловката тук е очевидна: предлага ни се да играем по правилата на играта, която не само не можем да спечелим, но дори нямаме надежда да постигнем равен резултат.

Дори да си представим едно успешно реформиране с малки стъпки, в един момент ще опрем до твърдия гръбнак на системата, до принципните положения, които в корената си противоречат на естествените човешки потребности и разбираня за свобода и справедливост, но без които властническата система и капиталистическото стопанство ще загинат начаса.

Това налага извода, че с реформи или без, *промяната няма друг формат, освен революционния*. Твърдият гръб-

нак“ на властническата система – това са жизненоважните интереси на доминиращото мнозинство, което се състои от политици, бизнесмени, чиновници, техните семейства и приятелски кръгове, т. е. всички пряко облагодетелствани от системата, включително и организираната престъпност. Та нима мафията не е по същество бизнес групировка с малко открити и по-брутални методи за удържане на пазарите и извличане на печалба? Да не забравяме и корупционните връзки на мафията с „легитимната“ власт, възникнали още със самото ѝ раждане у нас. Никакви реформи няма да откажат тези лица от присвоеното и награбеното, защото ако изгубят властта, ще им бъде потърсена сметка за стореното.

Наивно е да се смята, че безвластието ще настъпи, без да срещне съпротивата на това малцинство. Напротив, то отдавна – с измама и подкуп – провежда мобилизация на част от онеправданите граждани, така че техните ръце да бранят системата от „посегателства“.

Революцията може и трябва да се планира като „нежна“, но с готовност да приложи точно пресметнатата и прецизно насочена сила срещу реакционерите. •

Шаркан

ДИСКУСИОННА ТЕМА: КЛАСИТЕ В XXI ВЕК

Съвременните социални класи

» » продължава от страница 8

чеството към промишления пролетариат.

Отделно искам да отбележа, че лумпените, най-вече безработните, са изключително възприемчиви към националистическа риторика, особено към демагогските разсъждения, че „гастарбайтерите са виновни за липсата на работни места“.

Относно средната класа, вътрешната й йерархия се определя преди всичко от дохода, тъй като представителите на тази класа могат да не притежават никакви властнически полномощия. По-висок доход – по-лоялно отношение към съществуващата система. Но в процеса на обединяване и загуба на социалните гаранции става или революционизиране на самосъзнанието в тази категория, или обратно – хлътваване в консерватизъм, подкрепа на идеята за „силна ръка“ в държавата, особено ако претендентите за „силна власт“ използват антипазарна риторика.

Понятието „гребна буржоазия“ според мен е несъстоятелен термин, въпреки че с него добре се описват низшите и средни слоеве на средната класа.

Висшите класи също така изобщо не са еднородни. Например, различаваме управля-

ващ политически елит, финансово-икономически елит, партийно-профсъюзни върхушки и „бездейна класа“. Всяка подгрупа има свои специфични функции, в дъното на които е стремежът, явен или неосъзнат, към запазване на статуквото.

Под „бездейна класа“ разбирам всевъзможните представители на развлекателната сфера, шоу, спорт, които от една страна паразитират върху средната и низша класа, но от друга създават илюзията за лесна социална мобилност.

Две гуми за политиките и профсъюзните лидери.

Целта на всеки политик е властта, без значение какво декларира пред обществото, дори без значение от личните качества. Самото пребиваване във висшите ешелони на властта категорично подчинява партийния функционер на логиката на световната система.

Лидерите на „жълтите синдикати“ до голяма степен са отговорни за това, че днес ролята на профсъюзите се сведе до съгласителство и подкрепа на капитализма и държавността, изгубвайки революционния си заряд. В началото на XX век на такива „жълти“ формации се противопоставяха класовите работнически организации, сред

тях и анархосиндикалистките, но те бяха разгромени през 20-те и 30-те години на века. Сегашните профсъюзи в очите на левите активисти са изключително консервативни и контрареволюционни сили. И не без основание – „жълтите профсъюзи“, преднамерено или случайно, осуетяват възникването на истински боеспособни класови работнически сдружения.

Има още няколко категории, които излизат вън от рамките на основната класификация.

Журналисти: всеки от тях може да бъде както оръдие на властта, така и нейна опозиция, дори радикална, като тази им функция не зависи от нивото на доходите, понеже медийните дейци поначало са по-свободни в действията си.

Практикуващите свободни професии и кооператори: това са самозаети в пазарни условия хора. Може да се каже, че те експлоатират себе си, самоналагат си определени задължения, а не се подчиняват на работодатели.

Военнослужещите на срочна служба определено принадлежат към експлоатираната част от обществото, но са и преки изпълнители на волята на елита. При това те се намират в йерархични отношения помежду си. Тази обществена категория обикновено

не е ангажирана да изпълнява производствено-имуществени функции.

Двусмислено е положението на *полицията и специалните служби*. Основното им предназначение е да опазват режима. Но от друга страна, те се борят с породената от системата криминална престъпност, от която страдат непосредствено низшите и средни класи. Да не забравяме, че голяма част, ако не и всички антиобществени деяния ще изчезнат, когато бъдат изживени пазарните отношения и отменени държавните институции.

Свещенослужителите: повечето от тях изпълняват сходна с полицията охранителна функция. Но в същото време оказват известна психологическа помощ на вярващите, като във връзка с това нерядко стават носители на опозиционни на властта и капитала настроения, въпреки че подобна опозиция може да се изяви под формата на радикален фундаментализъм и със стремеж към установяване на крайно реакционна власт – теокрация.

Студентите: макар мнозина революционери да са тръгнали от студентските среди, тази категория включва представители на всички основни класи. Заради това студентите се оказват безсилни

против капиталистическата система, протестите им от 60-те бяха лесно асимилирани от системата. Превъзнасянето на студентите като революционна сила се превръща в апологетика на „бунта заради самия бунт“. Именно този тип *безопасен за капитализма и държавата протест* критикува екоанархистът Мъри Букчин в книгата си „Социален анархизъм или анархизъм като начин на живот: не-преодолима пропаст“.

Една трезва оценка на социалната структура, на интересите и настроенията на различните категории може да съдейства за разпространяването на анархическата мисъл. Трябва да се вниква в това с какво живее обществото и неговите съставни части. В периода 1900-1930 г. анархизмът е бил масово явление, защото правилно е реагирал на предизвикателствата на времето си. Сегашните анархисти по същия начин следва да се стараят да разберат как именно и в какво днес се състои противопоставянето между труда и капитала. Догматичните разсъждения просто върху факта, че има такъв конфликт няма да доведат до нищо полезно. •

Бессмертный К. С.
превод със съкращения:
Николай Теллалов

75 ГОДИНИ ОТ ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Уроците от гражданската война

ТРИ ИНТЕРВЮТА ПО СЛУЧАЙ 75 ГОДИНИ ОТ ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

» » » продължава от миналия брой

ИНТЕРВЮ С ХУАН ГАРСИЯ ОЛИВЕР

Как преживя военния пуч от юли 1936?

Може да звучи нахално, но го преживях както очаквах. Членовете на Конфедералния комитет за отбрана на СНТ за Каталония се противопоставиха на военния бунт, точно както бяха предвидили. Знаехме как ще действат бунтовниците. Те нямаха силно въображение що се отнася до техниката на държавния преврат и освен това ни познаваха твърде зле. Мислеха си, че ще минат като на парад, без сериозна съпротива от наша страна, както обикновено. Тяхното невежество беше нашата сила. Новото беше, че съществуваше една добре организирана сила – нашите кадри за отбрана, решени да се бият.

Как по-конкретно?

Наскоро бяха открити много казарми от властта. Те образуваха един вид ветрило и доминираха над работническите квартали в покрайнините. Един от проблемите, стоящи пред нас, беше да оставим ли военните да излязат от казармите? Другият проблем беше трябва ли да призовем към генерална стач-

ка? Според мен не трябваше: първо, защото нейната степен на ефикасност е във всички случаи спорна и освен това би изострила слуха на военните. Идеалното от моя гледна точка беше работниците да излязат на улицата без призови за стачка. Дадохме две нареждания: от една страна да оставим войската да излезе от казармите, за да не ги превърне в крепости, и от друга – щом излязат, да се надаят сирените на текстилните фабрики и на корабите в пристанището като психологическо оръжие. Риск печели, риск губи. Залагахме на това, че ако не се съмняват в победата си, военните няма да се въоръжават до зъби. Рисувахме и спечелихме. Атакувани в тила, военните бяха изненадани и бързо разколебани. Без муниципално, малко по малко започнаха да се предават. Единственото събитие, което не предвидихме, беше поведението на генерал Годед – командващият въстанието в Барселона. Виждайки, че ситуацията е безнадеждна, той поиска да преговаря с президента Компанис, за да се предаде на властите и да подгнеше прекратяване на огъня. Проблемът беше в това, че единствената легитимна власт тогава беше Конфедералният комитет за отбрана

на СНТ за Каталония. Така ние решихме да продължим битката до пълното поражение на бунтовниците. Решението беше взето от комитета на площада пред театъра под един камيون. Така мина всичко, без големи изненади.

Не оставяш никакво място за „спонтанния подем на масите“?

Те ни последваха. „Революционната гимнастика“ предполага, че кадрите на отбраната ще бъдат първи в битката, поемайки всички рискове. В това се различавахме от псевдореволюционерите, които практикуваха метода „Да се въоръжим и тръгвайте!“ Когато видях ръководителите на СНТ да поемат към центъ-

ра на града, работническата класа разбра, че този път частта на революцията наистина е ударил. В Сарагоса, обратно, действията „по старому“: стачният комитет призова за революция и се скри в една изба. Естествено, призивът им не беше последван. •

(следва)

Превод Георги Константинов

Хуан Гарсия Оливер с другари анархисти след победата над военния пуч на 19 юли 1936 г.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ: ИЗ „СПОМЕНИ НА ЕМИГРАНТА“

Александър Зиновиев – Вместо монография

Сред всички се открояваше с особената си позиция изгоненият от Москва и пристигнал в Мюнхен през 1978 година велик руски писател-сатирик Александър Зиновиев, който упорито отхвърляше квалификацията „дисидент“ за себе си. Аз бях и си останах горещ поклонник на неговото литературно творчество и продължавам, въпреки всичко, да го смятам за един от най-гениалните сатирици на всички времена.

Трудно е в няколко страници да се интерпретира и още по-малко да се обясни явление като Зиновиев. Трудно е, защото това е може би единственият гений на писаното слово в нашата епоха (втората половина на XX и началото на XXI век). Тук именно се сблъскват литературният гений със собствения му претенциозен, но доказано немошен метод, който го превръща в невероятен съчетание на гениалност и... глупост. Разглеждането на тази „апория“ изисква ако не толкова книги, колкото самият той е написал, то поне една по-солидна монография.

За безпомощността на метода свидетелстват най-вече неговите „научни“ прогнози. Той мислеше, че „реалният комунизъм“ е система за столетия, ако не и хилядолетия (своего рода „край на историята“, която е непобедима, и че

трябва само да се очаква нейната бавна еволюция към... съвършенството). В „Хомо Советикус“ той предсказваше победата на руските витязи над изнежените западни момченца, играещи си на война, а когато непоклатимата система се срути, той твърдеше, че в Русия не е възможно нищо друго освен „реалния комунизъм“, достигнал своята зрялост при Брежнев и предсказваше скорошната му реставрация. В книгите му има още много други подобни „пророчества“.

За пръв път чух за него и можах да прочета неговите „Зияющие висоты“, които излязоха в Швейцария на руски през 1976 година, а след това бяха преведени на почти всички „световни“ езици. Книгата беше сатира на съветското общество в страната „Ибанск“ с нейното население от „ибанци“. Тя всъщност стана причина за екстрадицията на писателя от СССР. Навън вече, от издателствата се изля изтински поток от книги, някои наченати в Русия, други написани на Запад. Всяка от тях беше за мене събитие и в библиотеката си имах почти всичко, излязло на руски език в Швейцария и Германия или на френски във Франция. Няма да ги изброявам, защото само заглавията им ще заемат цяла страница. Но още в тях, даже още в първата му книга се забелязваше разкъсването го

противоречие между безжалостния критик (и сатирик) на „съветското“ общество – или, както той го наричаше, „реалния комунизъм“ – и великоруския патриот, което доведе до „странната“ му еволюция от юношески мечтател-теорист (анархист по собствените му признания в „Мемоарите на един излишен човек“), желаещ да извърши атентат срещу Сталин (през 1939 г.) до апологет, да не кажа гупелизач на Сталин и сталинизма още преди краха на ленинско-сталинската система (в „Нашей юности полет“ – 1984 г.), но особено след 1991 г. и най-вече след завръщането му „на родину“ през 1999 г. Имахме заочен спор върху страниците на Максимовия „Континент“, а го видях лично след „промяната“ или *подмяната*, при която по думите на Уайнбъргър (парафраза на „Кухите хора“ на Т. С. Елиът – бел. ред.) СССР слезе от сцената не с гръм и трясък, а със скимтене. Зиновиев беше дошъл по покана на не помня вече какъв кръг от „полезни идиоти“, за да изложи своята гледна точка върху „скимтенето“ и преодоляването на може би най-голямата революционна криза през XX век. Няма да се спирам на идиотските му логически конструкции, но не мога да отмина това, което ми каза в частен поряък на улицата след излизането ни от залата. Той

обясни краха на системата с... предателството на Горбачов и Елцин, а самото предателство с... подкуп:

– *Они получили многа дънез от наших конкурентов и продали всьо!*

Рекох си, че е напълно безмислено да се води разговор на това ниво. После търсих обяснение за себе си. Сигурно е комплексно и много фактори са изиграли своята роля, като се започне с това, че се гордее с участието си във „Великата отечествена война“, с която „спасили човечеството от фашистката чума“, че през определен период от живота си е бил партиец, общественото положение, което е имал в СССР преди конфликта му със „съветското общество“, особеното му виждане за „ролята на КГБ, чиито копои го били спасили от разярените колективи, които били готови да го линчуват“ и т. н. Няма да забравя и неугържимата му радост, когато част от скелетите в политбюро на ЦК на КПСС, заедно с шефа на КГБ Крючков и някои генерали, се опитаха да извършат просталински преврат през август 1991 г. в Москва, но не намериха последователи и бяха затворени за известно време.

Беше ми жалко да го слушам, но го разбирах – нали Самюел Джонсън беше казал, че „патриотизмът е последното убежище на мерзавец“.

Освен това ми правеше впечатление, че „Саша“ Зиновиев не беше от безсребърниците, мирисът на парите го упоиваше, а това е смърт за мислителя, за твореца и може би за гения? Когато Зиновиев повеќе не беше нужен на „Запада“ със своите сатири, те завъртяха кранчето и той започна да пише срещу „западнизма“, само че на западния пазар за това не плащаха и той предпочете да си спомни за старата „родина“, където склопи очи през 2006 година на 84-годишна възраст, след като беше „абасрал“ името си с множество нови писания, речи, интервюта, пресконференции и книги, сред които и „Лебедовата му песен“ от 2002 г. – „Русская трагедия (гибель утопии)“, при четенето на която с мъка овладявах позивите ми да повърна. Русия е убила не един от своите гении – самоубилият се Гогол или смазаният и превърнат в религиозен и пригворен парцал Достоевски, да не говорим за върволицата разстреляни от Сталин „съветски“ поети и писатели, на които самият Зиновиев беше посветил една от злоециите си карикатури: Горбачов посреща върволицата от скелети на избитите от Сталин творци, връчва им ордени, грамоти за реабилитация и ги отправя да се запишат в „Съюза на загробните писатели“.

Г. Константинов

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Държавата – организирана престъпност

Историята на човечеството недвусмислено показва, че всички държави – робовладелчески, феодални, буржоазни и „социалистически“ – са по своята същност квинтесенция на организираната престъпност. Държавниците (властниците) са върха на тази престъпна пирамида, наречена държава. Следователно тези типове са и най-рафинираните престъпници. В това отношение българските бандюги-властници са една от най-мерзките! Не случайно българите са най-бедните, с най-ниски заплати, с най-рано умиращите сред народите, населяващи страните-членки на Европейския съюз. За да не бъда голословен, ще направя кратка служебно-житейска характеристика на президентите и премиерите, оглавявали Българската държава след нежната менте-революция, започнала с оставката на болшевишко-комунистическия кретенонген диктатор Тодор Живков от партийния му и държавен пост.

Председателят-президент Петър Младенов беше феноменален алкохолик и агент на КГБ, чиято релика пред входа на Народното събрание: „Да дойдат танковете!“ представя съкровената му духовна същност. Роднините му създадоха бандитската групировка ВИС.

Президентът Желю Желев докара на власт Догановото правителство на проф. Любен Беров. Желев и до ден днешен е на издръжка (в обществени си мероприятия) на олигарсите Евлогиев, Стаматов и ДС-главатаря Ахмед Доган.

Седесарият-президент Петър Стоянов уж на всеослушание поиска от министър-председателя Иван Костов да каже кои са крадците, оплячкосали България, а същевременно подпомогна брат си да натрупа три милиона долара от галавери, да си купи собствена телевизия (TV Европа), хотели и ресторанти.

Следващият президент – социалистът Георги Първанов – агент на ДС с псевдонима „Гоце“, потроши сума ти финикийски знаци от държавния бюджет да хойка из света на лов за дребен и едър гивеч, построи луксозни жилища за синовете си. С държавни финансови средства си организира собствено политическо движение АБВ.

Министър-председателят от БСП Андрей Луканов – шеф и кръстник на българската мафия – се прочу с раздаването от него „червени куфарчета“, тъпкани с едри банкноти, връчвани инкогнито на назначени капиталисти. Луканов основа бандитските групировки СИК и ТИМ. Беше агент едновременно на КГБ и ЦРУ. Може би и затова

беше разстрелян на улицата посред бял ден. Избра за шеф на правителството Димитър Попов, който се провикна от екрана по първа програма на БНТ: „За бога, братя, не купувайте!“ и комай това беше единствената му проява на премиер. По негово време мафиозните групировки окончателно цъфнаха и вързаха. Когато кадийстваше през тоталитарни времена в Градския софийски съд, осъди на смърт един младеж, изпикал се пиян-заян връз гроба на Людмила Живкова. Естествено пикльото беше разстрелян... Макар да премиерстваше по-малко от година, Попов яко уреди имотното си състояние...

С протекциите на СДС-премиера Филип Димитров блестяща политическа кариера направиха създадения като хасковлята Христо Бисеров. Не го биваше в кражбите, нито във вотовете на доверие, но загроби българското земеделие посредством ликвидационните съвети...

С мандата на ДПС на министър-председателското кресло седна проф. Любен Беров. Този многоуочен мъж беше изцяло подвластен на бандитските групировки Мултигруп, ВИС, СИК и ТИМ.

Първият министър-председател жена в българската история Ренета Инджова, която кой знае защо беше наре-

чена „Желязната лейди“, остана в историята с поразителното прозрение, че правителството на Беров било правителство на Мултигруп, за което нито Беров, а още по-малко Мултигруп не ѝ се разсърди.

Поредният водач на българското правителство бепарият Жан Виденов проведе разбойническата „масова приватизация“, при която олигарсите окончателно се легитимираха – АКБ „Форес“ на Никола Банев, „Нове холдинг“ на Васил Божков и т. н. При Виденов банките фалираха нарочно, за да ограбят спестяванията на милионите обикновени българи, а при развихрилата се инфлация доларът достигна 3 хиляди лева!

Подир масовия приватизатор за служебен премиер беше назначен Стефан Софийски. Заг широко ухилена физиономия се криеше един супер надерен апаш, който крадеше с хъс, без да му мигне окомото...

После за министър-председател на политическата сцена разцъфна Иван Костов – уж тъмноносин седесар, а всъщност гениален мошеник, продал на безценница „Кремиковци“, БГА „Балкан“, Нефтохим и други крупни предприятия. Катастрофално срина доверието в СДС и тази партия и до днес не може да дойде на себе си...

Наследи го премиерът-цар Симеон Втори Сакскобургготски, който обеща за 800 дни да оправя всички българи, ала оправя само себе си – върна си имотите, горите и парите.

Сподири го като пръв министър бепарият Сергей Станишев. Издънката на Политбюро на ЦК на БКП управляваше заедно с Доган и Негово Величество. Крадяха поголовно, като за последно...

След Тройната коалиция, на изборите на 27 юли 2009 г. беше избран да ръководи държавата бившият пожарник, каратист и частен охранител мутрократът Бойко Борисов, който без съмнение още веднъж (и за кой ли път) ще разкаже играта на нещастния български народец. Фактът, че бат' Бойко отмени данък „Лукс“, а въведе данък „Колиба“ е красноречив! Луксозните имоти все пак са за ударно забогателите му сподвижници като Цветан Цветанов и Андрей Иванов, докато колибите са за „човешкия материал“.

Тъй ще е дотогава, докато човечеството не осъзнае, че трябва да унищожи веднъж за винаги Държавата, за да се самоорганизира в сдружение на свободни труженици, които да живеят свободно, екологично-целесъобразно и според принципите на взаимомощта. •

МАКАР

РЕВОЛЮЦИОННА ИСТОРИЯ

Кронщад, 1921 – „комунистите“ срещу комунизма

На 28 февруари 1921 г. в Балтийската военноморска крепост Кронщад се провеждат избори за местни Съвети. Неприятната изненада за болшевиките е, че техните кандидати не минават. Властта оказвава този акт като „метеж“ и започва клеветническа пропаганда срещу кронщадци, като подготвя и силово решение на „проблема“. На 2 март болшевиките предприемат опит да овладяват положението, като манипулират свиканото общо събрание, но срещат отпор. Моряците и работниците на крепостта избират Временен революционен комитет, задържат някои ръководители на комунистите, без да преминават към репресии срещу редови членове на партията, като дори задържаните биват третирани хуманно. Властта им поставя ултиматум „да се опомнят“. Въстаниците не се огъват. Тогава, на 7 март, по заповед на Троцки и Ленин, войските на режима под командването на Михаил Тухачевски започват артилерийски обстрел на Кронщад.

1921 година е наистина тежка за комунистическата партия. Срещу политиката ѝ се бунтуват вече не само „класовите врагове“, но и работници и селяни. Селски въстания в Тамбовска губерния и Сибир, работнически стачки

в Петроград, Москва и други градове доказват, че народът вече проумява контрреволюционната същност на диктатурата на „комисарите“. През февруари петроградските заводи обявяват стачка, стига се до улични вълнения. В отговор болшевиките обявяват военно положение, ЧК започва арести. Именно тези събития възмушават моряците от Кронщад, които издигат лозунга: „Властта на Съветите, не на партиите!“

Още от 1905 балтийската морска крепост е в авангарда на революцията. През 1917 г. Кронщад е опонент на Временното буржоазно правителство. Крепостта-град заема една трета от дълъг 12 км тесен остров, там живеят моряци, артилеристи, офицери и техните семейства, обслужващ персонал, работници в пристанището и ремонтните предприятия – всичко около 50 хиляди души (също толкова и в наши дни). Кронщадци избират две важни комисии – едната отговаря за бойната готовност, другата е пропагандно-просветна. Комуналните и битовите проблеми се решават чрез самоорганизация, по домове и квартали, разпределят жилищата според нуждите, установяват справедливи прогдоволствени дажби. Доброволно сдружени групи се

заемат с гражданство в незастроената част на острова под формата на свободни комуни. Особено впечатляваща е дейността на комисията за пропаганда. Кронщад изпраща емисари в цялата страна, които са снабдени не само с литература, но и с изделия от работилниците, които произвеждат полезни за селяните вещи. По този начин агитацията е подкрепена от реална помощ. Въпреки лъжите на Временното правителство, Кронщад печели авторитет сред народа. Моряците и работниците от крепостта вземат активно участие в Октомврийския преврат.

Осъзнавайки влиянието на крепостта, болшевиките правят всичко възможно да я поставят под контрол по най-различни начини: възлагат ѝ формиране и пращане на отряди и екипажи в най-проблемните места и фронтове. Превземат местните съвети, увеличават броя свои партийни членове, вкарват в действие ЧК. До края на 1918 г. Кронщад вече е присъгнат в прангите на новата политическа линия, много по-опасна от тази на царския режим, защото използва революционна риторика.

Въпреки това, един ден чашата на търпението прелива, Кронщад чути новите око-

ви и поема борба за защита на истинската социална революция срещу червената диктатура.

Битката е неравна. Въстанието е предприето в най-неблагоприятния момент – по това време на годината Финският залив на Балтийско море още е замръзнал. Фортите на крепостта са конструирани така, че да не могат да обстрелват Петроград, а само да го бралят от външен агресор, без той да може евентуално да си послужи с тях. По тесния незащитен сектор, по леда тръзват наказателните части. Мобилизирани са и част от делегатите на X конгрес на комунистическата партия. В същото време в Кронщад го последните часове се подават заявления за напускане на РКП(б). Шурм след шурм се провалят, докато Тухачевски не постави кармечни батальони загърба на атакуващите. „Окуражени“ по този начин, на 12 март те нахлуват в града.

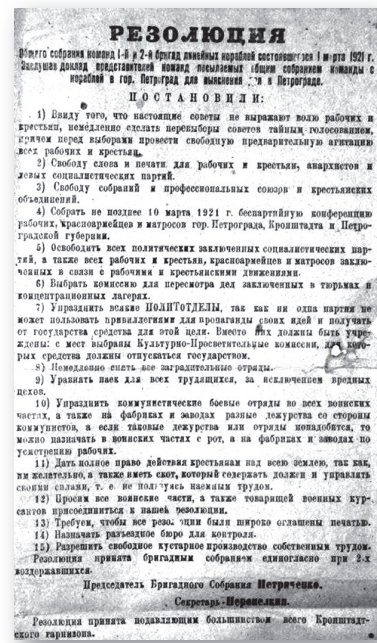
Кървавата победа е последвана от още по-кървава разправа. Разстреляни са хиляди, още повече – хвърлени в затворите. Оказва се, че „метежниците“ не са екзекутирали нито един от останалите верни на властта партийци, но и те са репресирани. През следващата година пък започва изселването

на цивилните от града – тях също смятат за виновни.

Конгресът на болшевишката партия приема т. нар. „нова икономическа политика“, с което окончателно показва, че целта на комисарите никога не е била истински социализъм, а гържавен капитализъм (което според марксистите е едно и също). Руската революция е смазана окончателно.

Днес, по жестока ирония на съдбата, в Кронщад гори „вечен огън“, но не в чест на защитниците на свободата, равенството и социалната справедливост, а в памет на техните палачи. •

Шаркан

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Честита Баба Марта!

Това звучи прекрасно от устата на усмихнато дете или от любяща баба, връзваща бял и червен конец на внучетата си. Всички знаем – щом настъпи първият ден от месец март, за здраве, дълголетие и щастие се връзват мартеници. Всеки спазва традицията, гатураща (гласи легендата) още от времето на кан Аспарух, но дали тя е запазила своята светлост и радост както преди десетилетия?

но с разнородни и дори разноцветни (нищо че традицията гласи че цветовете са червено за здраве и бяло за дълголетие) мартенички, прилежно изложени на масички. А зад тях стоят баби, мръзници на студа, опитвайки се да изкарат някой лев, за да зарадват внучето си или да платят поредната фрапираща сметка от „Топлофикация“. Това с всяка година става все по-невъзможно, тъй като броят на мартеничарите се увеличава поне с 20% спрямо предходната. Когато нещо е рядко, то е ценно. А когато е навсякъде, ценността му отива по дяволите. В такъв случай има ли смисъл да носим мартеници? И ако ще се борим със сметките чрез Първи март, то тогава има ли смисъл от белия конец? •

Генади Василев, 17 години

Георги Шейтанов

117 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГЕОРГИ ШЕЙТАНОВ

В училище Георги минава за примерен ученик и поддържа добри отношения с по-прогресивните учители. Но робското възпитание там го отблъсква. На 17 години Шейтанов е дотолкова отбратен, че си позволява да закъснява за час и да се одлича „алтернативно“.

В една априлска нощ той отнася училищния часовник, дочаква да „запее“ и го хвърля в Тунджа. За тази постъпка е изключен от училището и на следващия ден – арестуван. Отказва да прислужа на стражарите в участъка, за което го велят жестоко. Няколко дни по-късно, Георги е нуснат от ареста, за да поеме забинази пътя си на „престъпник срещу властта“.

– За Бога, ви опоздади, как се наричава вашата фамилия?

– Защо направи това бе?

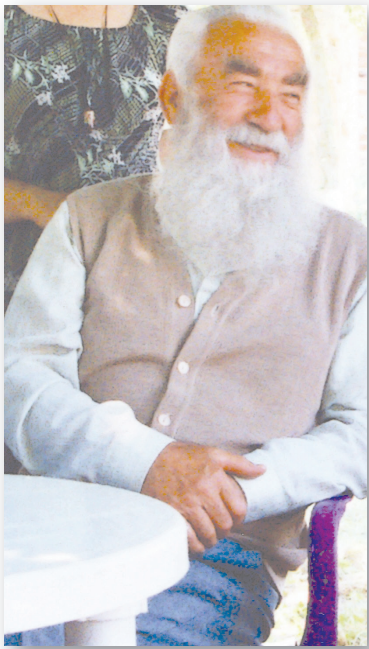
– Изключен сте забинази от това училище!

– От досада, ако щете от варабанизъм!

“И без друго така трябваше да стане. Не ми е нужно училището ви. Друг е моят път!”

СКРЪБНА ВЕСТ

Почина Петко Василев

кои от най-известните като Димо Канев и братовчед му Каню Канев.

Петко в идейно отношение се изгражда като анархист и последовател на класиците Михаил Бакунин, Пьотр Кропоткин, Нестор Махно, Христо Ботев, Левски и др. Вдъхновява се от подвига на Парижката комуна от 1871 г., от подвига на Солунските атенатори-анархисти от 1903 г., известни в историята като „Гемиджиите“. Борческият дух на Михаил Герджиков, Георги Шейтанов, Тодор Дързев, Петър Мазнев, Васил Икономов, Христо Несторов – „Ицата“, Иван Рачев Иванов, Дончо Караиванов, Мильо Иванов и други.

След завършване на средно гимназиално образование Петко кандидатства за набиране на земеделски работници за Чехословакия. Заминава за там, нелегално минава чешко-австрийската граница и се установява в град Грац. Австрия става неговата втора родина. За българската ДС Петко носи зването „рогоотстъпник“, „враг на народа“ и т. н. След като се установява и стъпва на краката си, той се свързва с познатите си другари, пръс-

нати по различни страни на Западна Европа. Така той подпомага материално и морално бягащите от Югославия емигранти. Свързва се с неговия учител и другар, установил се в Париж. Тук, при „бай Иван“ беше първата му среща и запознанство с Петко, който готовогава ми беше известен под псевдонима „Волни“.

От тогава започна нашето непрекъснато общуване, което продължи цели 50 години. В Австрия Петко завършва висше образование като строителен инженер – като такъв работи до пенсионирането си. Успоредно с това работи и като алпинист-спасител и природозащитник.

След промените на 10 ноември 1989 г. за първи път след напускането на България той се завръща в родния си край, за да види близки, роднини и другари. Въпреки всичко Австрия остава неговата родина, която му предостави възможност за живот и развитие.

Вечна слава и признание на верния другар Петко Василев Петров!

от братя **Славейко, Радко и Кръсто Павлови**

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоевн живот – Трифон Терзийски	4 лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 02.03.1921 г. кронщадските матроси въстават срещу болшевишката власт.
- На 03.03.1756 г. е роден английският философ и предтеча на анархизма Уилям Годуин.
- На 03.03.1924 г. в Хасковския затвор е убит от надзирателите анархистът Жеко Гергинов.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив под редакцията на Димитър Господинев Бойкинов излиза първия пропагандиращ анархистски идеи вестник „Борба“.
- На 07.03.1921 г. Троцки нарежда да се нападне въстанията Кронщад.
- На 09.03.1900 г. групата на „Гемиджиите“ започва прокопаването на канал за поставяне на възлив под банк „Отоман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. са арестувани всички делегати на конференцията на ФАКБ в софийския квартал Княжево, след което повечето от тях са въдворени в ТВО край Дулница.
- На 11.03.1981 г. в Хасково почива анархистът Делчо Василев Демирев, преминал през фашистките и болшевишки концлагери.
- На 11.03.1999 г. в София почива анархистът Стоян Иванов Цолов, участник в Испанската гражданска война, политически затворник преди и след 9 септември.
- На 12.03.1958 г. в Сливенския затвор от ДС е отровен анархистът Манол Васев (Йордан Бърлаков).
- На 15.03.1830 г. в град Сен Фоила Гране е роден анархистът и известен географ Елизе Реклю.
- На 17.03.1906 г. в град Цинцинати, САЩ умира анархистът Йохан Мост, автор на книгата „Религиозната чума“.
- На 18.03.1871 г. е обявена Парижката комуна.
- На 18.03.1947 г. в София почива Михаил Герджиков, анархист, ръководител на Преображенското въстание.
- На 19.03.1905 г. в Килифареве е родена анархистката Надежда Симеонова Попова, участник в Килифаревското въстание и четата на „Братя Бълхови“.
- На 20.03.1925 г. край град Елена, в сражение с полицията загива анархистът Димитър Петков Цонев.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня, в сражение с милицията и армията е убит анархистът Христо Димитров Несторов.
- На 24.03.1902 г. в град Плевен е роден писателят анархист Борис Шивачев.
- На 25.03.1873 г. в град Мануция е роден немският анархосиндикалист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. Ямбол са избити от военните 23-ма анархисти, начело с Тодор Дързев.
- На 29.03.1927 г. в село Палатово е роден анархистът Асен Илиев Христов, жертва на болшевишкия терор.

era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете запис от него.

radioпредаване за свободен живот

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Станчо Кърпаров, Бъта	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Константин Миланов, Кюстендил	10 лв
4. Кръсто Павлов, Благоевград, в памет на Петко Василев	50 лв
5. Мария Шивцова, София, в памет на Трендафил Марулевски	20 лв
6. Кольо Гърков, Богомилово	10 лв
7. Драгомир Чорбарчиев, София	10 лв
8. Кирил Пандалиев, Кулата	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**
печат **Воленпринт**

АБОНАМЕНТ 2011

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

